

Da han, efter at have vækket Portneren og afgjort Regningen med ham, atter befandt sig ude paa Gaden, tændte han sig en Cigar for straks »at ryge Heksen ud af sin Bevidsthed«. Opstrammet af den friske Natteluft gjorde han sig i det hele Umage for at tage Sagen halvt humoristisk, . . . betragte den ganske nøgternt. Han vilde ligesom ikke længer tilstaa for sig selv, hvor dybt et Indtryk den havde gjort paa ham. Mens han paa maa og faa drev gennem de mørke Gader, søgte han at indbilde sig, at al den Skade, der var sket, indskrænkede sig til et krøllet Skjortebryst og det halve Hundrede Kroner, som Spasen havde kostet ham. Men han fik alligevel ikke Bugt med sin ophidsede Sindsstemning. Bag alle hans kaade Betragtninger over Nattens Tildragelser lurede en bitter Forudfølelse af, at disse Timer næppe vilde blive uden Indflydelse paa den »Appetit paa Livet«, som Neergaard havde misundt ham. — — Det lede Fruentimmer! Hvem kunde vide, hvor mange andres Død og Elendighed hun havde paa sin Samvittighed. Naar han tænkte paa, hvorledes hun forleden paa Ballet havde villet tvinge ham til at danse med den unge, blonde Dame, bare fordi denne et Øjeblik syntes at interessere Neergaard, forstod han rigtigt, med hvilken dæmonisk Skinsyge hun ligesom en Edderkop blev ved at indspinde og bevogte sine Ofre, endog dem, hun allerede havde udsuget, — og det løb ham koldt